

баво прошарена брада, грижливо подстригана, и съ златни очила съ шикозно увисналата на тѣхъ черна връвчица, се усмихва привѣтливо, задлъжително, почти пригласително, и той веднага насочва стѣпките си къмъ мене, както и азъ моитѣ къмъ него.

Господинъ Маргаритовъ не само, че е приятенъ човекъ, но още и мой старъ познайникъ. Той има свѣтско обращение—знакъ, че много врѣме се е трѣркалъ о чуждо общество; рѣчта му е увлѣкателна, умна, фразитѣ му сж закръглени и изящни, думитѣ обладаватъ точностъ и изразителностъ. Темитѣ си Маргаритовъ има безкрайно разнообразни, той ги зима изъ сичкитѣ обстоятелства, изъ сичкитѣ области на живота, той ги лови изъ сичкитѣ сфери, споредъ както случая, или вдъхновението му подсказже. И по сичкитѣ прѣдмѣти е еднакво вѣщъ, самоувѣренъ и краснорѣчивъ. Завиденъ даръ! Единъ пжтъ завоевалъ разговора, той го не испуща отъ властѣта си, както и мене — отъ обаянието на сладколумието си. Могжтъ лакти да ни мушкатъ на тѣсний тротуаръ, могжтъ груби крака да настѣпватъ нашитѣ, могжтъ учтиви поклони да ни здрависватъ — това не може нито да ни смути, нито да ни отвлѣче. Разговорътъ — той цѣлъ се държи отъ Маргаритова — отива плавно, непрѣкъснато, невъзмутимъ въ своето величественно течение. Той прилича на една рѣка многоводна, съ широки и меки завой, безъ скокове и прѣсѣклици. Темата ще бжде изстискана, като лимонъ, обърната наопаки, като ржкавица, и само тогава изоставена, а менъ — дадено конжѣ.

И какви не теми намира Маргаритовъ съвършено случайно, необяснимо, просто фанати съ ржка изъ вѣдуха!

Напримѣръ, веднажъ той ме занимава цѣлъ часъ върху голотата на софишко поле: по такъвъ голъ прѣдмѣтъ той намѣри възможностъ да приказва много богато и съ много изобилие отъ цвѣтя на краснорѣчие; другъ пжтъ ние за-